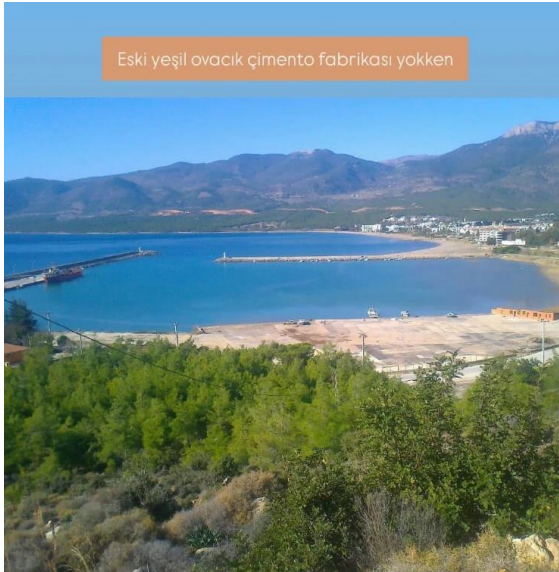

PETEK*TEVFİK OVACIK*

Bahar bizim oralara hep erken gelirdi.

Takvim daha kışı gösterirken toprak çoktan uyanmış olurdu. Dağların eteklerinden başlamak üzere ovanın her yeri yeşilin her tonuna bürünür, otlar diz boyu uzar, nergisler sarı sarı açar, badem ağaçları bir gecede beyaza keserdi. Sanki köyün üstüne ince bir gelinlik örtülmüş gibi dururdu her yer.

Çocukluğumun en berrak hatıraları o sabahlarda saklıdır.

Elimize sepetleri alıp ot toplamaya çıkardık. Annemle, komşularla, bazen bütün mahalle birlikte... Hangi ot nerede çıkar, hangisi daha körpedir, hangisi böreğe daha çok yakışır, hepsini bilirdik.

Meletüre, ekşi kulak, ebegümeci, bahar otu, kazayağı, lale kökü...

Toprak bize sanki adımızla seslenir gibi cömert davranırdı.

Toplamak sadece karın doyurmak değildi; birlikte olmanın bahanesiydi,

Otların, toprağın kokusu, temiz havanın hücrelerimize dolan ferahlığı, insanın içini yavaşça arındıran görünmez bir şifa gibi bütün yorgunluğumuz alıp götürürdü.

İkinci üzeri birimizin avlusunda toplanılırdı. Ocak yakılır, sac kurulur, kazanlar çıkarılırdı. Bir yanda hamur yoğrulur, bir yanda iç hazırlanırdı. Senitler yere serilir, oklavalar tıkr tıkr çalışır, bezeler hazırlanır hamurlar incelidikçe incelirdi.

Sonra börekler sacın üstüne düşmeye başlardı.

İlk kabaran hamurun kokusu mahalleye yayılırdı ya, işte o koku insanı evine çağıran bir sestir hâlâ benim için.

Kapı hiçbir zaman kapalı olmazdı.

Yoldan geçen girerdi.

Kimse “gel” demezdi, “git” de demezdi.

Giren oturur, oturan çalışırdı. Kimi ateşi harlar, kimi çay koyar, kimi hamur açardı. Bir işin ucundan tutmak, orada bulunmanın tek şartıydı.

Ekmek ocağında kömürde çay olmazsa olmazımızdı...

O sofralarda sadece yemek yenmezdi.

Kırgınlıklar konuşulur, küslükler biter, özürler edilir, yarım kalmış sözler tamamlanırdı. İnsanların kalbi de hamur gibi yoğrulurdu sanki. Sert olan yumuşar, kopuk olan birleşirdi. Adı konulmamış bir oturma meclisiydi adeta.

Akşam eve dönerken yalnızca karnımız değil, ruhumuz ve dimağımız da doyardı.

O zamanlar bunun adını koyamazdım.

Şimdi biliyorum: bereket.

Yıllar geçti.

Ben büyüdüm, köy aynı kaldı sandım ama hiçbir şey aynı kalmıyormuş.

Yine bir ilkbahardı.

Nevruza daha haftalar varken bademler çiçek açmıştı. Fakat bizim buraların huyudur; Toroslara kar yağar, kış bir gecede geri döner, bütün çiçekleri yakar gider. Sabah kalktığımızda bembeyaz umutların kahverengiye döndüğünü görürdük.

Yine de toprak küsmeyi bilmezdi.

Her defasında yeniden başlardı.

Bizim de bir limon bahçemiz vardı o zamanlar.

Yine bu mevsim limonlar çiçek açmaya başladığı anlar.

İşte o anlarda tanıdım arıları.

Mesut Abi gelirdi. Soyadı Bal'dı. Sanki kader ona bu işi uygun görmüş gibi. Kovanlarını bahçenin kenarına dizer, yaz boyunca arılarla yaşırdı.

"Getiriyorum kovanları," derdi.

O unutsa ben hatırlatırdım. Çocuk aklımla arıların gelişini bayram gibi beklerdim.

Saatlerce kovanların başında dururdum.

Uğultularını dinlerdim.

Bir düzen vardı orada. Görünmez ama şaşmaz bir düzen.

Her biri nereye gideceğini biliyor, hangi çiçeğe konacağını biliyor, ne taşıyacağını biliyordu. Bir telaş yoktu ama durmak da yoktu. Bütün maharetleriyle çiçeklerin özlerini kovanlarına taşırlardı.

Sonra öğrendim; bir işçi arının ömrü sadece kırk iki günmüş.

Kırk iki gün...

İnsan bazen kırk iki yılda yapmadığını onlar kırk iki günde yapıyordu.

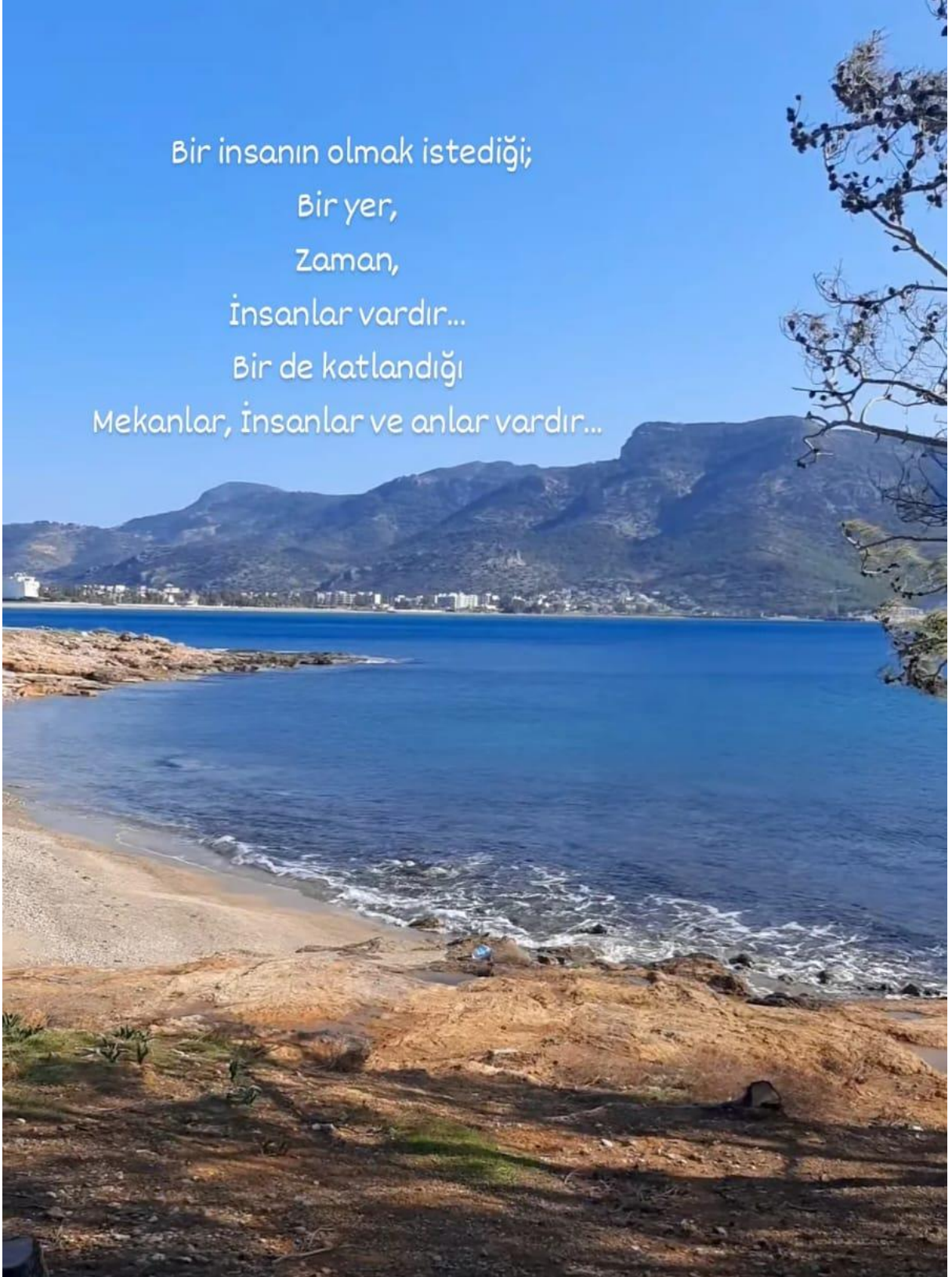

Bir çay kaşığının ucundan az bal için kilometrelerce uçtuklarını okuyunca uzun süre düşündüm. Bir kavanoz bala kaç ömür sığar diye hesaplamaya çalıştım.

O küçük kovanda koca bir hayat saklıydı.

Arıcılarla konuştukça da başka bir şey fark ettim: arılarla yaşayan insanlar da değişiyordu. Sesleri sakinleşiyor, bakışları derinleşiyordu. Sanki doğanın dilini öğreniyorlardı.

Mesut Abi konuşurken hep bilge gibi gelirdi bana.

Bir insanın olmak istediği;
Bir yer,
Zaman,
İnsanlar vardır...
Bir de katlandığı
Mekanlar, İnsanlar ve anlar vardır...

Arılarla, limon ağacının paylaşılarak çoğaldığını
ondan öğrendim. Daha çok limon daha çok bal
tabiata gizlenmiş muhteşem ders.

*Şimdi düşünüyorum da belki bilgelik çok
konuşmak değil, doğayı dinlemeyi bilmektir.*

Sonra hayat yine yön değiştirdi.

Mesut Abi rahmetli oldu.

Bir gün öğrendim; kovanlar gelmeyecek artık.

Bizim limon bahçesi de satıldı.

Arıların uğultusu kesildi.

Tarlalar azaldı.

İmece sofraları seyrekleşti.

Kapılar kapanmaya başladı.

İnsanlar aynı yerde yaşıyordu ama eskisi kadar birbirine değmiyordu.

Bunu fark etmek içimde ince bir sızı bıraktı.

Geçenlerde komşumuz Meryem abla yine ot toplamış, börek yapmıştı.

Akşam çayla birlikte oturduk.

İlk lokmayı ağzıma attığım an zaman geri sarıldı.

Sacın başındaki çocuk oldum yine. Dumanı gözümü yakıyor, çayın buğusu yüzüme vuruyordu sanki.

Şubat sonuydu. Kuzine yanıyordu. Arefe günüydü.

Yalnız olduğumu bildiği için eve de sarmıştı.

O gece sahuru bile o börekle yaptım.

Bir paketin içine çocukluğum sığmış gibiydi.

Demek ki bazı tatlar sadece mideyi değil, hafızayı da doyuruyormuş.

Bir başka gün, bir arkadaşımın deniz kenarında oturuyorduk.

Yağmurlar yeni dinmişti. Dereler coşmuş, dağlardan ne bulduysa denize taşımıştı. Deniz günlerce toprak rengine bürünmüş, sonra dalgalar hepsini kıyıya atıp kendini temizlemişti.

Şimdi berraktı.

Arkadaşım,

“Doğa nasıl da kendini yeniliyor,” dedi.

“Yağmur getiriyor, deniz arıtıyor, balıklar besleniyor... Hepsi birbirine bağlı.”

Gülümsedim.

Her yerde aynı düzen vardı aslında.

Arılarda gördüğüm düzen...

Biraz ileride gençler telefonlarına gömülmüş oturuyordu. Yanı başlarındaki denizi görmüyor gibiydiler.

Oysa balıkçılar teknelerle ağlarını atmak üzere av için dümen kırmışlardı. Güvertesinde telaşlı bir hazırlık vardı.

Onlara bakınca yine arılar geldi aklıma.

Sabırla, inatla, umutla çalışan insanlar... Saatlerce boş bekleseler bile ertesi gün yine denize açılan insanlar...

Denizin arılarıydı onlar.

Ufukta bir gemi geçti.

Arkadaşım,

“Keşke o gemide olsaydık,” dedi.

“Belki de olmamız gereken yerdeyiz,” dedim.

“Hayat tam önümüzde akıyor.”

O an içimde bir cümle netleşti.

*Peteğimizi hazırlayabildiğimiz kadar hayatımız
tekâmül ediyor.*

Arılar gibi...

*Hayat ne kadar paylaşırsak o kadar çoğalıyor,
ne kadar birlikte çalışırsak o kadar
tatlanıyordu.*

Bereket yalnızlıkta değil, dayanışmadaydı.

*Arılar balı sadece kendileri için yapmıyordu.
İnsanlara da şifa oluyordu.*

Belki insanın da görevi buydu.

Sadece yaşamak değil...

Birbirinin hayatına ve çevresine tat katmak.

Bal gibi.

